

В. „Република“
излази всека Сръда

Абонамента на „Република“ е въ прѣдплата.

За България:

за 3 мѣсца 1 левъ
„ 6 „ 2 „
„ 1 „ 4 „

За Странство:

за 6 мѣсца 3 лева
„ 1 година 6 „

Абонирането става на-
право въ администрацията
и при всички телегр.-пощ.
станици или при мѣстни-
тѣ настоители и се смѣта
винаги отъ началото на
мѣсца.

Неплатени писма не се
приематъ.

Ръкописи не се връщатъ.

Единъ брой 10 ст.

РЕПУБЛИКА

ОРГАНЪ НА БЪЛГАРСКИТЕ РЕПУБЛИКАНЦИ

LA RÉPUBLIQUE

Organe des républicains bulgares

Обявления се приематъ:

За единъ редъ гармондъ
на IV стр. 15 ст. за прѣвъ
пътъ и по 10 ст. на всички
послѣдующи.

За обявленията на I стр.
— съ особено споразумѣніе.

Съдеб. пристави плащатъ
по 2 ст. на дума.

Всичко, що се отнася до редакцията и администрацията се испраща на адресъ: Редакция в. „Република“ — Сливенъ.

Порожки, непридружени
съ стойността имъ, оставатъ
безъ внимание.

Единъ брой 10 ст.

* Всичко за народа и всичко чрезъ народа *

Ленка Г. Извѣсъ

Господинъ Захариевъ

Сливенъ, 13 Мартъ 1899 г.

ИЗВѢСТИЕ

Скоро ще се тури подъ печать

„ГЕРОИТЪ“

[Романъ]

Юмористически Очеркъ

отъ

Г. Бунарджиевъ.

Молимъ г. г. абонатите ни да не ни
се издѣлжаватъ съ гербови марки, как-
то мнозина сѫ направили това до сега, а,
ако нѣматъ възможность чрезъ пощ. бонъ,
то поне съ пощ. марки отъ по 1 стот.

Администрацията

Сливенъ, 17 Мартъ 1899.

Въ министерия брой не успѣхме да съ-
общимъ единъ фактъ, колкото възмутител-
енъ, толкова позоренъ, за нашите граж-
дански и политически нрави. То е фактътъ,
що ни съобщава разградскиятъ в.
„Хвърчащъ Листъ“, редактиранъ отъ г.
С. Руссовъ, човѣкъ съ демократически и
республикански идеи. Ето въ какво се съ-
стои работата. Учителътъ въ Разградска-
та гимназия г. Момчевъ, республиканецъ
по убѣждения, не е искалъ да лицемъри
съ черенъ крепъ на рѣката и да се под-
чинява на наложени съ прикази трауръ.
По съобщението на директора въ Мини-
стерството, учителътъ е билъ веднага
уволненъ. При туй тежко наказание се
съпнѣлъ и самиятъ директоръ, г. Тодоръ
Шишковъ (когото ний знаехме за човѣкъ
ужъ съ по-напрѣдничави идеи), та поиска-
лъ телографически по-меко наказание
отъ министра. Ето сега телеграмата, коя-
то министътъ, за срамъ на България,
далъ като отговоръ на директора: „Съ-
жалявамъ, че не си разбираете длъжността.
Нашата държава е конституционна мо-
нархия. Никакви республикански убѣждения
не трѣба да се търпятъ. Младежътъ трѣба да се възпитава въ монар-
хически духъ.“

Този дребенъ нагледъ фактъ е отъ
голѣмо значение. Ний първи повдигнѣхме
въпроса за наложителния трауръ и изка-
захме всичкото си възмущение противъ

тия азиятски нрави, които не сѫ достойни
за единъ свободенъ народъ, управляванъ
конституционно. Ний показвахме как-
ко работи, каква мерзостъ се крие въ
тѣзи три думи: трауръ по заповѣдъ. Не
само то е лицемѣрно, но то е и незаконно,
то е противъ конституцията. Дѣ остава
тогава свободата на съвѣстта, свободата
на убѣжденията, свободата съ лично-
то разпореждане, ако трѣбвало да жал-
ѣмъ по заповѣдъ, да празнуваме по заповѣдъ,
да поздравяваме по заповѣдъ? Ами че ако сутрѣ на министътъ или на
княза имъ скимне да издаджъ прикази,
щото всичките „подданици“ да минѣтъ
покрай двореца на четири крака, трѣбва-
ли и него да извѣрѣмъ? Кой дава това
право на правителството да се разполага
съ личните работи на хората? Но, ще каже
нѣкой, това се отнася до чиновниците;
които не иска да изпълнява заповѣдъ, нека си даде оставката. Макаръ, ще
отговоримъ ний. Чиновниците не сѫ наемни
слуги на това или онова правителство,
още по-малко на княза. Тѣ сѫ служители
на държавата и прѣди всичко граждани.
Като сѫ чиновници, тѣ не сѫ се отрѣкли
отъ всички политически и гражданска пра-
ва, които конституцията дава. Тѣ не можатъ
да бѫдѫтъ кукли въ рѣцѣ на Ивана или Драгана. Тѣхните убѣждения,
тѣхните личности сѫ сѫщо тѣй непри-
сновенни прѣдъ закони, както тия на всички
граждани. Никой нѣма право да имъ на-
лага силомъ траури, още по-малко да ги
счита за провинени, когато не сѫ изпъл-
нили такава беззаконна заповѣдъ, а съв-
сѣмъ никакъ — да ги уволнява.

Но най-възмутителното въ той фактъ
е телеграмата на министътъ на просвѣще-
нието, г. Т. Иванчовъ, до директора на
гимназията. Български министътъ, вчера
дошелъ на властъ при тѣржествено заяв-
ление на либерални начала, отъ височината
на министерското крѣсло заявява, че
„младежътъ трѣба да се възпитава въ
монархически духъ“ и че „никакви рес-
публикански убѣждения не трѣба да се
търпятъ“. Туй не ни очудва, защото едва
ли може да се очаква нѣщо друго отъ
министри, които дохождатъ на властъ
чрезъ короната и за короната. „Огром-
ната“ либерална партия може да се хва-
ли колкото иска съ многочислеността си;
ти за настъ ще си остане едно жалко
джудже, додѣто се кача и държи на властъ
по благоволението на княза. Ний не се
очувдамъ, а се само възмушавамъ отъ на-
халността на той министътъ, който сед-

ижъ да управлява безъ да знае и алфабета на конституцията. Той заявява, че не трѣбвало да се търпятъ никакви республикански убѣждения; значи, той проповѣда противъ конституцията, която дава свобода на убѣжденията, и иска тирания на убѣжденията? Отъ тозъ по-ясенъ езикъ не може и да бѫде. Единъ министътъ заявява, че убѣжденията на българските граждани трѣбва да се тиранизиратъ! И той министътъ е министътъ на Народното Просвѣщението! Какъвъ срамъ! Той заявява сѫщо, че младежътъ трѣбва да се възпитава въ монархически духъ! Това не е ли върха на политическо невѣжество и на заслѣпено реакционерство? Искатъ да възпитатъ нашите дѣца, нашите братя или сестри не въ духа на конституцията, не въ духа на напрѣдничави идеи, а въ почитание на отживѣли институции, въ дворцовата лакайщина, въ безронотно носене на трауръ по заповѣдъ, въ колѣнопрѣклонно цѣлуване рѣка и скотове, въ телешко възхищение отъ височайши негодия! Прѣдъ туй позорно заявление на либералния министътъ за единъ съзнателенъ гражданинъ не остава освѣнъ да се изплюе отъ отвращение.

Господине министре! Додѣто консти-
туцията стои, до тогава никакви убѣждения
не могатъ да бѫдѫтъ прѣвѣдани и
младежътъ трѣбва да се възпитава въ кон-
ституционенъ духъ, а не въ монархически.
Ако имате много при-сърдце заявле-
нията си въ телеграмата, или ако този,
които ви шепне на ухото тѣзи заявления,
ги има много при-сърдце, нѣма освѣнъ да
му прилепнете да прѣмахне конституцията
и да направи прѣвратъ отъ горѣ. Но
тогава ще докарате тѣко противното на
това, което желаете.

Граждани! Вижте какво ви заявяватъ
новите министри въ лицето на своя кол-
ега още отъ сега, и мислете за бѫдѫщето.
Тѣ не могатъ да ви кажатъ друго,
горките! защото тѣ сѫ дворцови хора.
А дворцови хора ще има всѣкога, додѣто
има дворци. Дворецъ и народъ — това сѫ
два непримирима врага. Рано или късно,
единъ отъ тѣхъ трѣбва да бѫде смазанъ.

ВѢТРѢШЕНЪ ПРѢГЛЕДЪ

Чистотата и кметството. — Не веднѣжъ,
не дважъ обрѣщамъ вниманието на гражданитѣ
върху нечистотата въ града. Нашето кметство
се занимава съ партизанство и съ подаване
телеграми до княза противъ въображаеми шай-
ки, а никакви мѣрки не взема да очисти града

отъ мръсните, въ които е плувникъ. Ето още единъ примеръ за това. Въ двора на самото кметство има единъ нуждникъ, който, откакъ е дошло това кметство на властъ, разнася ужасна воня въ центра на града, дѣто се намиратъ черковата, театралния салонъ, най-добрите хотели и кафенета, и разните учреждения. Въ кафене „Зора“ понѣкога просто не може да се седи отъ благоухане. Това е цѣла зараза, за която кмета трѣба да бѫде дръпнатъ подъ отговорностъ отъ Санитарната Дирекция. И представете си, това е всрѣдъ самия дворъ на кметството, мръсните просто се въвира въ носа на кмета всѣки ден! Но види се, че кметът ни е алащикъ на нуждници и нечистотии, та за туй никакъ и не обрѣща внимание. И за срамъ на гражданинъ ни, това немарливо тюмбеско кметство се тѣри!

Пакъ по дѣдо владика. — Върху слуховете, които пораждатъ негодуване срѣщу владиката, тия дни се притури още единъ, който циркулира изъ между населението и го озлобява още повече. Когато се е празнувало побѣдата при Сливница минулата година, значи всрѣдъ коледни пости, дѣдо владика безъ всѣко стѣснение заглозгълъ приготвенитъ закуски отъ прасе въ офицерския клубъ, вмѣсто да вземе отъ постните закуски. Прѣдъ тази безщеромънностъ, дори и офицеритъ се засрамили, тъй като имало и войници да шетатъ. Туй сблажване за настъпъ, разбира се, е нищо, но населението негодува, че, който трѣба да пази постните, не ги пази. По той случай не можемъ да не отбѣлѣжимъ туй: нѣкои отъ грѣховетъ, които се приписватъ на дѣдо владика, не щѣхъ да бѫдятъ грѣхове, ако той не бѣше духовно лице: такива сѫ напримѣръ сблажаванията, половитъ удоволствия, гуляйтъ и пр.

Кметството стои неразтурено, изборитъ за народни представители наближаватъ, а нашите граждани стоятъ въ бездѣйствие и никаква дѣятельностъ не проявяватъ. Либералитъ и народно-либералитъ сѫ въ пълна бездѣятельностъ, а папанчевитъ хора работятъ мажки. Не е чудно при такива обстоятелства, нищожниятъ Папанчевъ да изхврѣкне пакъ на лице като дѣпутатъ. Ний приканяме гражданинъ да се събержатъ на митингъ въ недѣля за да бламиратъ кметството и да размислятъ за кои кандидати да гласуватъ на 25 априли.

Шайкитъ и „Народната“. — Ний не сме защитници на сегашното правителство, което сѫщо е дворцовъ и лакайско, но справедливостта го изисква да кажемъ, че телеграмитъ обнародвани въ „Миръ“ и пратени до княза по поводъ митинга срѣчу владиката отъ Бояджиевъ, Ной Марковъ и туту quanti мракобѣсници отъ министъния режимъ, сѫ възмутителна лъжа. Шайки имаше, но не сега, а на тѣхно врѣме, на врѣмето на Папанчева, шайки отъ всѣкакъвъ

сортъ пиеници, прѣводителствовани отъ Велчева и Моню Басана, първия братъ на подписавшия телеграмата Т. Велчевъ, а втория членъ въ кметството. Тѣ ходѣхъ отъ кафене да пишатъ и псуватъ съ музика на чело, да крѣпятъ изъ улицитъ като Хуни, да ритатъ вратитъ на опозиционеритъ и да викатъ долу, даже и да стрѣльватъ. Свидѣтель: вратата на г. Савва Райнсовъ, дѣто има забить коршумъ. Джунджура и Топалоолу не съставляватъ шайка, а шайка въ пълната смисълъ на думата бѣше папанчевата сбирщина, дисциплинирана и прѣводителствована, която биеше кого дѣ свари. Ами не помнитъ ли подписавшиятъ телеграмата митинга противъ конверсията, когато тѣхната шайка, три дена пона, се хвърли като глутница вълци противъ гражданинъ? Или тогазъ то не бѣше шайка, а народъ?

Лъжа е сѫщо че митинга противъ владиката билъ се състоялъ отъ бездѣлници. Имаше отъ всички съсловия хора: занаятчи, търговци, работници, фабриканти и пр. Бездѣлници бѣха само Джунджура, Топалоолу и може би и Ной Марковъ. Обаче той послѣдниятъ намѣрилъ за добре не само да изкарва другите хора бездѣлници, но и да лъжи, че митингътъ е билъ подгответъ отъ републиканцитъ и социалиститъ, които не вѣрвали въ Бога и били противъ духовенството! Тука, артъкъ ни намѣри слабото място! Какво е било отношението на социалиститъ къмъ митинга, ний не знамъ, но заявявамъ, че ний, републиканцитъ, не знахме нищо за подгответъ на и сами бѣхме изненадани. Ако знахме, ний щѣхме да го подгответъ така, че щѣхме да вземемъ най-първо резолюция противъ кметството и противъ печалните останки на министъния шайкаджийски режимъ, че тогава противъ владиката. На г. Нойо и на другаритъ му може да е твърдѣ миль дѣдо владика, когото тѣ докарахъ противъ желанието на Сливенци съ разни осѫдителни срѣдства, но заявявамъ имъ, че не можемъ имъ помогнѫ, Гражданинъ и цѣлото население отъ двата окръга искатъ Гервасий да се махне отъ тука — и толкозъ. Противъ туй желание никой не може го задържа. Инѣкъ, скandalитъ и демонстрациитъ ще избухватъ непрѣкъснато и може би по-усилени. Симпатитъ на гражданинъ сѫ за Антимъ Кънчевъ.

Помолени сме да запитаме г. Д. Поповъ — Бург. Окр. Училищ. Инспекторъ, какво е сториъ съ помощитъ събириани по негово настояване отъ учителитъ въ окръжието му за въ полза на друж. „Св. Кирилъ и Методи“, и възлизации на около 1000 лева, сумма, която не фигурира въ годишния отчетъ на дружеството?

По поводъ на тая „панамика“ тия дни въ Бургъ имало разпрѣснати хектографирани листове противъ него, единъ екз. отъ които се получи и въ редакцията ни.

или пѣкъ да отскочи и изчезне при най-малъкъ външенъ тласъкъ. Нѣ той въ замѣна на всичко това има друго нѣщо, което го рѣководи изъ жизнения путь и което благополучно ще го доведе до гробътъ, за да стане такова каквото е билъ прѣзъ цѣлия си животъ, т. е. нищо. Това друго нѣщо е интереса. Трѣба ли нѣщо да извѣрши, той се допитва до него и ако намѣри увѣрение, извѣршва го и, наистина, интереса винаги го управлява къмъ печалба — той печелѣше и печели и богатство, и почести официални, и прѣзрение — все печелби почтени!

Станѣ еднѣтъ необходимо да се похвали единъ узораторъ, който още се считаше отъ лакеитъ и страхливитъ за спасителъ.

Въпроса не бѣ мъжъ, трѣбаше да се подпише една фалшиви телеграма, която двадесетъ души въ едно кафене бѣхъ скроили и се даваше ужъ отъ 2000 частни граждани. Отъ долу трѣбаше да фигурира името на единъ прѣсъдателъ и на единъ секретарь. Първия го имаше, трѣбаше да се намѣри втория. Бекасовъ бѣ съучастникъ въ това събрание. Поканихъ го. Той си помисли малко и сetiѣ подписа телеграмата. „Интереса ми го изисква“ си казваше на ума, като подписаше името си.

Слѣдъ единъ мѣсецъ бѣше нуждно да се осѫди сѫщия спасителъ на отечеството, който бѣ вечи падналъ отъ високия си постъ т. е. бѣ излезълъ изъ блатото, за да влезе въ прахъта. Трѣбаше да се нарече тиранинъ, убиецъ, извергъ. И г. Ной Бекасовъ една сутринъ распененъ, расчувствованъ (за която цѣль бѣ се почерпилъ съ конякъ) говори прѣдъ множеството и добре говори. „Ура! „Долу“! бѣ ехото на неговата рѣчъ. Той тържествуваше съ всичко. Новите

Отъ с. Вѣла-черкова — Павликянско ни съобщаватъ, че тамъ още отъ миналата година си съставили едно дружество „Република“, броящо до сега 30 члена, което прѣслѣдвало сѫщата цѣль, която прѣслѣдава и нашия вѣстникъ.

Като поздравявамъ съ похвалиата инициатива Бѣлочековчене, ний апелирамъ къмъ всички републикански елементи у насъ, да се организиратъ частъ по-скоро, за да се поведе една систематическа борба противъ тоя анахронизъмъ въ края на XIX вѣкъ — монархизма.

Папанчевщината пакъ въскрѣстнала. Оня денъ на 14 того въ 9 ч. вечеръта шайката на Папанчева, която гуляяла въ кръчмата на Хр. Бѣчеваровъ — членъ въ град. Съвѣтъ, като забѣлѣжили че покрай тамъ минава Дончо Стефановъ, слуга при Минчо Н. Минчовъ — Стамбуловистъ, погнали го начало съ Хр. Бѣчеваровъ да го гонятъ съ сопи. Момчето едвамъ се спасило въ „конѣ-баня“, гдѣто влезли и гонителитѣ му: Хр. Бѣчеваровъ, Начо Стефановъ — бившъ стражаръ и нѣкой си Филипъ.

Сега, артъкъ, разбрахме защо „народните“ тукъ се оплакватъ князу отъ върлуванието на шайки въ града ни!

Помолени сме да запитаме прокурора при тук. Окр. Сѣдъ, какво стана съ дѣлото на Щилианъ Илиевъ отъ града ни, старши полски стражаръ при Слив. град. общ. управление за псуване княза, министритъ и пр.?

Сѫщо сме помолени да запитаме прѣсъдателя на Слив. Окр. П. Комисия и Окр. Инженеръ, какво мислятъ да сторятъ съ дѣлото на Василь Георгевъ Врангалото отъ града ни, старши кантонеръ обвиняванъ въ злоупотребления?

Дѣлото е заведено още отъ 1897 г.

Пишатъ ни отъ:

с. Налбантларе — Сливенско, че прѣди нѣколко врѣме общ. съвѣтници, кмета, попа (безъ него аслѣ никадѣ неможе), като се разгуляли въ една кръчма, скимнало имъ да повикатъ писаря си за да имъ поиграе на чепница. Обаче, той отказалъ да испълни пришѣвкитъ имъ, за което хубаво си испатилъ като го поупутали. Имало дѣло заведено за побой.

Пакъ отъ тамъ ни съобщаватъ, че Тодоръ Г. Гурковъ, който прѣди нѣколко врѣме билъ натоваренъ да събира помощи за селската църква, непрѣдалъ нито стотинка отъ събраниетъ помощи, които, както ни съобщаватъ, възлизали на около 6—700 лева.

Лудиятъ изида и два зелника, но лудъ е, който му ги дава.

бѣхъ доволни отъ него, а старитъ ако и да не го душавахъ, се спотайвахъ. Когато вечеръта той си прѣкарваше прѣзъ умътъ си дневните събития и впечатления, самодоволно се усмихнѫ и си каза: „интереса го изисква да стане това, иначе щѣхъ да изгубя службата си“ и спа съ златни сънища обкърженъ. Щастливецъ! Той запази службата си.

Новото правителство взе юздитъ на управлението въ рѣцѣтъ си и трѣгнѫ по стъпките на старото, като сѫщеврѣмено крѣпше fortissimo противъ него, за да заглуши тропота отъ своите стѣшки. Камшика заплюще върху оголенния гърбъ на народа. Бекасовъ не се растревожи отъ послѣдния фактъ. Той почина да дѣйствува за укреплението на властуващата партия, като мислѣше че укрепя собствения си интересъ.

Нѣ, уви, колко е лицемѣрна и прѣвратна сѫдбата! Единъ прѣкрасенъ денъ безъ признания, безъ очакване бурята се разруши, като гръмъ Божий надъ щастливцитъ. Партията падна. „Този ще уволнятъ“, „онзи ще прѣмѣстятъ“ се понесе слухъ. Той чу да се помѣнува и не-говото име.

Какъ? Лема да се остави да го уволнятъ, да го подиграятъ? Ами интереса му? Ами доходната служба? Тѣзи въпроси го занимавахъ. Той ходи два три дни умисленъ. „Отчаянъ“, ще рѣче може би, нѣкой — не, той мислѣше, той търсѣше срѣдство — какъ да си запази интереситъ. И о, щастие, намѣри го. Улицитъ, кафенето го видѣхъ засмѣнъ, а и той си мислѣше, че и тѣ сѫ нови, трѣгнѫ за столицата, за да по-

ПОДЛИСТНИКЪ

Въ името на интереса.

Той бѣ, е и ще бѫде чиновникъ. Кой е този *той*? — единъ човѣкъ, единъ българинъ, още по-точно — единъ съврѣмененъ българинъ. Домашнитъ го викахъ Леко, а останлия свѣтъ Бекасовъ или г. нѣкъ Бекасовъ, домашнитъ го познавахъ, като нередовенъ мажъ, като човѣкъ, който прави сутринитъ на вечеръ, а нощитъ на дни; външния свѣтъ бѣ на различно мнение — единъ мислѣхъ, че е съ особени партизански способности, способенъ да привлече простиия народъ, други го мислѣхъ просто за една лисица, въобще мнението за него сѫ толкова различни и несъгласими, колкото сѫ несъгласими думитъ му и дѣлата му.

Има въ настъпъ хора, на които липсува едно чувство — не физическо, а духовно. То се назова чувство на човѣшкото достоинство. И, както слѣпътъ не виждатъ прѣлѣститъ на външния свѣтъ и неговитъ грозотии, както глухите не съзрватъ хармониитъ и не чувстватъ дихармониитъ, така сѫщо и лишенитъ отъ духовното чувство не усъщатъ хубостъта, величието на свое-то човѣшко достоинство, не сѫ въ състояние тоже да познаютъ неговата голотия, прѣреностъ.

Бекасовъ е отъ тия лишени. „Моето човѣшко достоинство“ сѫ думи които липсуватъ въ рѣчника му, „съвѣтъ“ за него не сѫществува, или, ако сѫществува, той си я въобразява, като гумена топка, която споредъ нуждата може да вземе по-голѣмъ или по-малъкъ обѣмъ

Обща застраховка

Застрахованите противъ пожаръ, наводнение, градъ, морски случаи, нещастия, смъртъ и пр. отъ денъ на денъ взематъ все по-голъмъ размѣръ. Днес обикновено тия застрахования се извѣршватъ отъ частни дружества, които, срѣщу опрѣдѣленъ годишенъ или мѣсеченъ внось, се задължаватъ да броятъ при нещастния случай едно обезщетение. Но въ много държави се е повдигналъ въпроса за държавна застраховка, която може да бѫде подъ два вида. Първиятъ видъ е, щото държавата да вземе отгорѣ си нѣкои клонове застрахования, напримѣръ противъ градъ или фабрични нещастия, безъ да прави тия застрахования задължителни. Въ тоя случай държавата става единъ видъ усигурително дружество и работи наредъ съ другите дружества, като имъ конкурира. Разбира се, че тѣтъ като тя нѣма за цѣль съ тия застрахования да печели, а може да даже и да губи, то тя съ успѣхъ ще може да конкурира на другите дружества чрѣзъ добритъ условия, които прѣлага на осигуренитѣ. Обаче, въ Франция тия видъ държавна застраховка не е успѣлъ, по причина, че не е можалъ да се популяризира, та да се заинтересуватъ бѣдните съсловия. Другиятъ видъ държавна застраховка е, щото държавата да вземе усигуряването като монополъ, та никакви частни дружества да не могатъ да съществуватъ, а освенъ това и самата застраховка да стане задължителна за всички, чрѣзъ одръжки сбири по начина на данъците.

Задължителна държавна застраховка въ малъкъ размѣръ има почти въ всички европейски държави, главно по осигуряването на работниците противъ осакатяване, смърть, болестъ или старостъ. Въ Германия се тури началото на това застрахование. Въ България за работниците нищо не е направено и нито даже се повдига въпросъ, отъ страхъ да не мине за социалистъ този, който го повдига, или като се мисли, че въ България нѣма работници, че ний сме още въ блаженните патриархални времена на охолно живѣ-

кашкътъ силата си и Бекасовъ тръгнал слѣдъ тѣхъ изъ града, и ги застигнал по пътя. Той имъ се натрапи, пихтува съ тѣхъ, прѣтърпѣ безброй подигравки, сетиѣ се моли, а пай-послѣ плаќа. Че защо да не плаче? Сълзите сѫ вода, а тя е безъ пари. Слѣдъ два дни се върна обдренъ. Службата си запази, само бѣ прѣмѣстенъ. Хората се научихъ за сантименталния край на пижтуването му и всѣки погледи на него споредъ характера си — единъ му се посмѣхъ, други го прѣрѣхъ, а по-философско настроените го съжалихъ, нѣ той не обрѣщаше внимания на това. Когато единъ му каза, „Защо се унижавашъ толкова?“ Той отговори само съ думитѣ: „Какво да правя“, а на ума си прибави: „интересите ми го изискватъ, и азъ съмъ човѣкъ“.

Човѣкъ! Ето въпросъ за мисление. Има същества само подобни на човѣци — тѣ иматъ уши, уста, очи, рѣчи, нѣ все таки не сѫ човѣци липсуватъ имъ нѣщо, а това нѣщо е човѣкъто достоинство, което е единъ видъ есенция що подправя, въздига човѣкоподобното животно на степеньта човѣкъ. А колко души има, които като иматъ една капка отъ тая есенция, намѣсто да я пазятъ грижливо, като скъпоцѣнностъ, якъ разливатъ въ замена на една дрипа, на една служба, на едно парче оформенъ бронзъ, сребро или злато! Бекасовъ е лишенъ отъ тая есенция — може да я е ималъ, нѣ е изгубилъ вече и ако неговата логика му позволява да мисли, че има право да пази интересите си, то общата логика не му дава право да се мисли за човѣкъ. Да, той е чиновникъ, партизанинъ, той е всевъзможенъ нѣщо, нѣ не е човѣкъ.

Неизвестниятъ

нѣ. Но, при всичко това, имаме държавна задължителна застраховка на посѣвите и лозята. Въобще, задължителната държавна застраховка съществува въ много държави по единъ или по другъ клонъ, но все откъслечно, никждѣ всесъло и монополно.

Въпросътъ за всеобща държавна застраховка е повдигнатъ нѣколко пъти въ французските камари, но все е падалъ. Още въ 1848 година е имало представенъ подобенъ законопроектъ. Въ 1851 г. се е явилъ и известниятъ Емиль де Жирарденъ съ таъкъ проектъ. Въ 1882 г. сѫщо се е прѣдлагало подобно нѣщо. Въпросътъ е занимавалъ много умове и нѣкои до тамъ сѫ се възхищавали отъ тая идея, че сѫ я считали като общъ цѣръ, единъ видъ пенкилеръ, за всички обществени язви, а особено за сиромашията. Разбира се, това е прѣкалено възхищение, но въпрото е, че общата застраховка ще донесе голѣми облегчения на бѣдните класи, а и ще успокои всѣки човѣкъ, билъ той богатъ, билъ той сиромахъ, отъ опасността да се види единъ денъ хвѣрленъ въ мизерията по нѣкоя нещастна случка. И дѣйствително, какво прѣставлява нашиятъ животъ сега? Не е ли постоянно беспокойствие за сутрешния денъ? Кой е гарантиранъ противъ нещастието и мизерията? Единъ огънъ, единъ градъ, едно наводнение могатъ да направятъ въ единъ мигъ бѣднѣ най-богатия; едно осакатяване, една болестъ, една смърть могатъ да хвѣрлятъ не само едно лице, но цѣло семейство въ мизерия. А старостъта не е ли за всички опасна? Общата застраховка има за цѣль да облекчава тия нещастия, като се притича на помощъ съ една опрѣдѣлена сума и като разхвѣрля бѣдствието на единъ човѣкъ върху всички хора по-малко. Това е солидарност между всички членове на обществото, солидарност, колкото идеална, толкова и практическа. Съврѣменното човѣчество все повече и повече се свиква съ идеята за взаимно спомагане, защото все повече и повече се убѣждава, че никой не е гарантиранъ противъ нещастните случаи. Тука алtruизма излиза отъ чистъ егоизъмъ. Общата застраховка е въпросъ за личния интересъ на всѣки, богатъ или сиромахъ.

Задължителността въ застраховката се много лесно обяснява. Ако се остави всѣки по свое желание да се застрахова, твѣрдѣ малцина ще се явятъ сравнително съ цѣлото население. Обикновено човѣкъ е малко прѣвидливъ. Макаръ да съзнава, че трѣбва да се месли и за сутрешния денъ, той е повече наклоненъ да изпие или прѣсне за друго спечеленото, отколкото да отдѣли за черни дни. Като пристигнатъ тия черни дни, той се каса горчиво, но нищо не помага. Чрѣзъ задължителното одържане това се прѣмаха. Държавата се нагърбя да прѣдвижа за населението това, което то не иска или не може да прѣвиди. Съ едни малки и почти неусѣтни одрѣжки отъ бѣдните, съ прогресивно нарастващи одрѣжки отъ богатите (по системата по прогресивния подоходенъ налогъ), тя ще прѣдпази всѣки членъ на обществото отъ крайните горечини на непрѣвидливостта за случайните нещастия.

Противници на общата застраховка се явяватъ тия, които обичатъ да прилагатъ Дарвиновите закони въ социологията. Съ общата застраховка щѣло било да се развие тюмбелика, щѣли да се запазятъ слабите и некадърните и пр. Неусигуреното положение ужъ изостряло личните каче-

ства въ борбата за животъ. На туй много справедливо имъ се отговаря, че мизерията и крайното изтощение въ извоюването на наскѫщия не само не изострятъ качествата, не само не служатъ за прогреца, но, напротивъ, затѣшаватъ хората, прѣобрѣщатъ ги на скотове, изродяватъ ги. Конкуренцията, борбата за животъ е благотворна само до известна граница, въпрѣкъто която тя става убийствена за прогреца. Най-послѣ, общиятъ законъ не е борбата за животъ, а стремлението за животъ; пъкъ стремлението за животъ въ нѣкои случаи се постига чрѣзъ борба, а въ други чрѣзъ примирение (съдѣйствие, солидарност, взаимно спомагане).

Общата застраховка е лесно осѫществимъ проектъ, особено ако се прѣдостави на общините да я въвеждатъ отдельно.

Какво става въ чужбина

Франция

По аферата Драйфусъ, въ тѣзи послѣдни дни, не е направена нито една крачка напрѣдъ. Върва се, че ако раскритията на Естерхази сѫ вѣрни, не е далечъ денътъ, когато бѣдния затворникъ въ Диаволския Островъ ще бѫде освободенъ. Спорѣдъ съобщението на В. „Daily Neuv“ Естихази е казалъ на единъ неговъ кореспондентъ: „Чухъ че и Дю Пади де Кламъ се е рѣшилъ да говори. Ако това е истина, ще чуемъ много чудни работи, понеже той притечава писма, които компрометиратъ цѣлия Генералъ Шабъ и много други Висши офицери. Горките! забѣркахъ концитѣ!

Тѣзи година, въ Парижъ, другарите ни републиканци сѫ празнували много блѣскаво годишнината на комуната. На организирания по този случай митингъ присѫствували сѫ повече отъ двѣ хиляди души. Мнозина оратори, между които, Жоресъ, Ваянъ, Шовенъ и др. сѫ говорили.

Жоресъ е свѣршилъ своята блѣскава речь, върѣдъ живитъ акламации, съ думитѣ: Ний извадихме на бѣль денъ скандалитѣ на военните, за да кажемъ на войника, ти вървишъ слѣдъ фалшивикатора, лъжеца и прѣстѫпника, върни се при въоражения народъ, при пролетариата при републиката и революцията.

Норвегия

Една антидинастическа манифестация стана въ Християния. Въ минутата когато принцъ — регента (прѣстолонаследника на Швеция и Норвегия) се връща въ двореца отъ посѣщение на военното Дружество въ Християния, близу 1000 души започнали да му подсвиркватъ и да го поздравяватъ съ снѣжни топки. Полицията е била безсилна, и вслѣдствие това не можла да прѣпятствува на народа да прѣслѣдва принца до двореца.

Россия

Правителството на „миролюбивия“ царь не прѣстава да прѣслѣда съ най-голѣма жестокостъ недоволните студенти, за участието имъ въ стачките. 334 студента сѫ били екстернирани отъ Варшава, лишени отъ правото да слѣдватъ въ другъ нѣкой университетъ на Империята. Студентите въ Дорпатския университетъ, тѣтъ сѫщо слѣдватъ примера на другарите си отъ другите университети, за да манифестирали солидарността си.

Америка

Новопристигналите Европейски вѣстници ни донасятъ извѣстие за една ужасна катастрофа, която ни напомнява пожарътъ на „Опера-Комикъ“ и Благотворителния Базаръ въ Парижъ.

Въ хотелъ „Виндзоръ“, единъ отъ най-голѣмите въ Ню-Йоркъ, избухналъ пожаръ, когато 500 души пасажери освѣнъ многобройния персоналъ се намирали въ него. Числото на изчезнали сѫщо не е извѣстно, но до днес има намерени подъ пепелта 35 трупа, изъ меѓу които този на Г-жа Сорвудъ прочута писателка, има 50 души ранени и осакатени и много изчезнали. Съобщаватъ, че хотелъ струвалъ 12½ милиона лева. Притежателътъ г-н Леландъ, на когото жената и дъщерята тѣтъ сѫщо изгрели, полудѣлъ.

**До Господина редактора на в.
Народна Защита**

въ ст. София

копия: в. Сила въ г. Варна,
в. Република въ г. Сливенъ

Господине Редакторе,

Прѣдъ видъ публикуваното относително мене въ вѣстника ви бр. 164, стр. 2, колони 3 и 4, молж бѫдете добри да ми обяснете публично: какви осѫдителни дарби или слабости притежаватъ хората, които се считатъ съ доленъ нравственъ уровень.

гр. Сливенъ, 14 Мартъ 1899.

Съ почитание:
В. Галунски.

Да се прочете!

Въ администрацията на Друж. печатница „Трудъ“ се намира единъ изгубенъ кассовъ ключъ.

Който отъ г. г. гражданинъ има изгубенъ такъвъ, да дойде да си го получи.

Обявление

Комисията, назначена отъ г-на Слив. Окр. Управителъ за разиграване на лотария изработената отъ Сливенския жителъ Панайотъ Хр. Ципорановъ гипсова картина, прѣставляюща ликоветъ на тѣхни Царски Височества Княза и Княгинята, има честъ да обяви на интересующитѣ се, че при теглянието на прѣдмѣтната лотария на 14 того, картина се падна на билетъ № 2.

Ако до три мѣсеса отъ днесъ, притежателя на печелившия билетъ, не се яви да получи картина, тя ще остане за въ полза на Сливенските Народни Училища.

гр. Сливенъ, 15 февруари 1899 г.

Отъ Комисията.

Продаваме 2/12 части отъ една воденица, мааза и градина, находящи се при устието на „Асеновецъ“ подъ охъралната барака.

За споразумѣніе при Администрацията на Друж. Печатн. „ТРУДЪ“ — Сливенъ.

ОБЯВЛЕНИЕ № 454

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето, ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующий недвижимъ имотъ находящтъ се въ гр. Котелъ.

Фурна отъ двѣ отdfленія съ дворно място 36 кв. метра. Оцѣнена за 150 лева.

Имота принадлежи на Радославъ Великовъ, отъ гр. Котелъ, и ще се продаде за исплащане дългътъ му 400 лева къмъ Котленската Земл. Кassa, по испълнителенъ листъ № 3319/97 год. продажбата ще се извѣрши въ Канцеларията ми, по правилата на чл. 1004—1028, отъ Гражданското сѫдопроизводство.

16-ий Февруарий 1899 год. гр. Котелъ.
2—1 Сѫдебенъ приставъ: **Хр. Павловъ**

ОБЯВЛЕНИЕ № 1992

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето и следъ една седмица ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землище на с. Мусукуджалъ на Атанасъ Димитровъ 1) Нива въ мѣстността „Юрта“ отъ 3 декара и 2 ара съ граници: Баю Стойковъ, Георги Д. Бюзюковъ, Христо Бюзюковъ и Вжло Басевъ оцѣнена за 150. — 2) Едно лозе въ мѣстността „Лозята“ отъ 2 декара и 3 ара съ граници: Гжрдо Вжлчевъ, Стойко Димитровъ, Васю Диневъ и Конди Гжрдевъ оцѣнено за 30 лева.

1) Нива въ мѣстността „Николчевъ Суватъ“, отъ 18 дек. и 8 ара съ граници: Вело Диневъ, Стоянъ Русевъ и Сѫбби Николовъ оцѣнена за 50 лева 2) Нива въ мѣстността „Кайнака“ отъ 15 декара 7 ара съ граници: Сѫбби Николовъ, Митю Стойновъ, и Сѫбби Николчевъ оцѣнена за 50 лева. — 3) Нива въ мѣстността „Хаджий-

скитъ могили“ отъ 9 дек. и 3 ара съ граници: Димитръ Г. Ивановъ, Иовчо Стояновъ, Сѫбби К. Георгиевъ и Сѫбби Николовъ оцѣнена за 25 лева 4) Нива въ мѣстността „Юрта“ отъ 1 дек. и 4 ара съ граници: Колю Димитровъ, Д. Колевъ и Ив. Г. Димитровъ оцѣнена за 12 лева 5) Нива въ мѣстността „Азмака“ отъ 15 декара 2 ара съ граници: Жечу Драгневъ, Сѫбби Николовъ и Азмакъ оцѣнена за 50 лева. 6) Нива въ мѣстността „Азмака“ отъ 15 декара и 2 ара отъ 11 дек. и 6 ара съ граници: Михо Ганевъ Ж. Г. Керчевъ, Д. Колевъ оценена за 20 лева.

Имота принадлежи на Ст. Колевъ и Ат. Димитровъ отъ с. Мусукуджалъ ще се продадѣ за исплащанието дълга имъ 750 лева къмъ Т. Д. Данчевъ отъ Сливенъ, по испълнителенъ листъ. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

г. Ямболъ, 10/III 1899 год.
2—1 Сѫдебенъ приставъ: **Чолаковъ**

ОБЯВЛЕНИЕ № 1348

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на село Аладаглий.

Нива въ мѣстността „Гючма“ отъ 28 декара и 4 ара, оцѣнена за 50 лева.

Имота принадлежи на Василь Петровъ отъ Аладаглий и ще се продадѣ за исплащане дълга му 371 лева по испълнителенъ листъ № 4435/98. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

г. Сливенъ, 15/III 1899 год.
1—2 Сѫдебенъ приставъ: **Н. Д. Полински.**

ОБЯВЛЕНИЕ № 1690

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето и слѣдъ една седмица ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Ямболъ II отдѣль.

1) Една кермечийница съ пешъ и (40) четиредесетъ кв. метра празно място находящо се въ II отдѣль на гр. Ямболъ съ граници Дедо Русси, Динко Василевъ и пажъ.

Имота принадлежи на Михаилъ В. Кермечиевъ отъ гр. Ямболъ и ще се продадѣ за исплащане дълга му 560 лева къмъ Д. П. Кермечиевъ отъ гр. Ямболъ, по испълнителенъ листъ № 6086. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

г. Ямболъ, 4/II 1899 год.
2—1 Сѫдебенъ приставъ: **Чолаковъ**

ОБЯВЛЕНИЕ № 2069

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Ямболъ.

1) 1/2 часть отъ единъ дюкянъ находящъ се въ II отдѣль на гр. Ямболъ състояща се отъ 24 кв. метра съ граници: Динко Василевъ, пажъ и отъ двете страни Желю Тодоровъ за 100 лева.

Имота принадлежи на Желю Тодоровъ отъ гр. Ямболъ и ще се продадѣ за исплащане дълга му 157 лева къмъ Димитъ П. Кермечиевъ отъ гр. Ямболъ по испълнителенъ листъ № 2259. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

г. Ямболъ, 11/III 1899 год.
2—1 Сѫдебенъ приставъ: **Чолаковъ**

ОБЯВЛЕНИЕ № 1697

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни отъ продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на село Пандаклий.

1) Нива въ мѣстността „Юртлука“, отъ 8 декара и 4 ара съ граници: Дѣржавна нива, Ст. Пенчевъ и Злати Ивановъ оцѣнена за 40 лева.

Имота принадлежи на Ив. Гинчевъ отъ с. Пандаклий и ще се продадѣ за исплащане дълга му къмъ Георги Д. Кермечиевъ отъ гр. Ямболъ по испълнителенъ листъ № 1014. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

г. Ямболъ, 4/III 1899 год.
2—1 Сѫдебенъ приставъ: **Чолаковъ**

ОБЯВЛЕНИЕ № 2071

Подписанниятъ Сѫдебенъ приставъ при Сливенски окрѣпъ сѫдъ на III участъкъ на основание испълнителенъ листъ № 2693, издаденъ отъ II Ямбол. Мир. Сѫдъ на 13/IV 1898 год. въ полза на Начо Димитровъ противъ Рада Донева отъ с. Кашла-къой за 99 лева и разноситѣ, и съгласно чл. 1004—1028 отъ гражданското сѫдопроизводство обявялъ, че отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ в. „Република“ ще започне и продължи 31 дни публичната продажба на слѣдующитѣ длѣжникови недвижими имоти:

1) Една къща съ дворно място отъ 5 декара въ с. Азапкъи Ямбол. Околия съ граници: Христо Хрисовъ, Колю Мариновъ Гани Димовъ и пажъ.

Желающитѣ да взематъ участие въ тая проданъ, могатъ да се явяватъ всѣки присъственъ частъ въ канцеларията ми за да наддаватъ и прѣглеждатъ книжата по продажбата.

г. Ямболъ, 11/III 1899 год.
2—1 Сѫдебенъ приставъ: **Чолаковъ**

ОБЯВЛЕНИЕ № 2076

Извѣстявамъ, че на основание испълнителенъ листъ, издаденъ отъ Сливенски Окр. Сѫдъ въ полза на малолѣтнитѣ сирачета останали отъ покойни Д. П. Миновъ отъ гр. Сливенъ съгласно чл. 1004—1028 отъ гражданското сѫдопроизводство, отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ в. „Република“ и слѣдъ една седмица ще започне и продължи 31 дни публичната продажба на слѣдующитѣ длѣжникови недвижими имоти:

1/3 часть отъ единъ водениченъ оджакъ въ землището на с. Бояджикъ Ямболска околия подъ село на азмакъ съ граници: Х. Емилова нива и Галибъ Беевитъ имущество оцѣнена за 300 лева.

Желающитѣ да взематъ участие въ тая проданъ, могатъ да се явяватъ всѣки присъственъ частъ въ канцеларията ми за да прѣглеждатъ книжата по продажбата и наддаватъ отъ цѣната, означена по горѣ.

г. Ямболъ, 11/III 1899 год.
2—1 Сѫдебенъ приставъ: **Чолаковъ**

ОБЯВЛЕНИЕ № 2078

Извѣстявамъ, че на основание испълнителенъ листъ, издаденъ отъ II Ямб. мировий сѫдъ въ полза на Ив. Вжлчевъ отъ гр. Ямболъ, противъ Пена Г. Бекярова отъ Ямболъ за 77 лева и разноситѣ, и съгласно чл. 1004—1028 отъ гражданското сѫдопроизводство, отъ послѣдното двукратно публикуване настоящето въ в. „Република“ и следъ една седмица ще започне и продължи 31 дни публичната продажба на слѣдующитѣ длѣжникови недвижими имоти:

1) Единъ дворъ находящъ се въ II отдѣль на гр. Ямболъ въ махалата „Маркова“ състояща се отъ двѣ стаи съ празно дворно място 100 кв. метра съ граници: Юранъ Пѣевъ, Мария Кисеева и Андрея Паневъ оцѣнена за 100 лева.

Желающитѣ да взематъ участие въ тая проданъ, могатъ да се явяватъ всѣки присъственъ частъ въ канцеларията ми за да прѣглеждатъ книжата по продажбата и наддаватъ отъ цѣната, означена по горѣ.

г. Ямболъ, 11 Мартъ 1899 год.
2—1 Сѫдебенъ приставъ: **Чолаковъ**

ОБЯВЛЕНИЕ № 570

Явявамъ, че отъ двукратното публикуване настоящето ще почне и продължи 31 дни продажбата на слѣдующитѣ недвижими имоти, лежащи въ землището на гр. Ямболъ.

1) Едно лозе въ „Ямболскитѣ лози“, въ мѣстността „Ямболска мѣра“, състояща се отъ 200 кюлюка, оцѣнено за 50 лева; 2) Лозе въ „Ямболскитѣ лози“ въ мѣстността „Чалъ байръ“, отъ 1000 кюлюка, оцѣнено за 50 лева;

Имота принадлежи на Х. Михаилъ К. Хлѣбаровъ отъ гр. Ямболъ и ще се продаде за исплащане дълга му 631 лева къмъ Пани Х. Жековъ отъ гр. Ямболъ по испълнителенъ листъ № 3807/99 г. Продажбата ще се извѣрши въ канцеларията ми по правилата на чл. 1004—1028 отъ Гражданското сѫдопроизводство.

г. Ямболъ, 20 Февруари, 1899 год.
2—2 Сѫдебенъ приставъ: **Ч. Георгиевъ.**

Дружествена Печатница „Трудъ“ — Сливенъ.

Отговоренъ Редакторъ: **П. Михаиловъ.**